ŽIVOTNÍ PŘÍBĚHY

Stormie Omartianová

Z temnot ke světlu

Autobiografie

Stormie Omartianová

Z TEMNOT KE SVĚTLU

Autobiografie

Paulínky

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Omartian, Stormie, 1942-
[Stormie. Česky]
Z temnot ke světlu : autobiografie / Stormie Omartianová ;
z anglického originálu Stormie ... přeložila Magdaléna Šobáňová. --
Druhé, přepracované vydání. -- Praha : Paulínky, 2023. -- 295 stran. --
(Životní příběhy)
Obsahuje bibliografické odkazy

ISBN 978-80-7450-371-9 (brožováno)

* 821.111(73)-055.2 * 159.942 * 159.974 * 364.63-053.6 * 27-468.6
* 159.923.2 * 27-185.36 * 27 * 929 * (0:82-322.6)
– Omartian, Stormie, 1942-
– americké spisovatelky -- 20.-21. století
– strach
– psychická traumata
– týraná mládež
– uzdravování -- křesťanské pojetí
– sebepřijímání -- křesťanské pojetí
– odpuštění -- křesťanské pojetí
– autobiografické příběhy

159.92 - Vývojová psychologie. Individuální psychologie [17]
929 - Biografie [8]

STORMIE
Copyright © 1986 by Harvest House Publishers
Eugene, Oregon 97402
www.harvesthousepublishers.com

Fotografie na obálce: jsme k dispozici majiteli práv, kterého se nám nepodařilo kontaktovat.

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2023
www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-371-9 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-7450-503-4 (pdf)
ISBN 978-80-7450-504-1 (ePub)
ISBN 978-80-7450-505-8 (mobi)

Druhé, přepracované vydání

Tuto knihu věnuji třem nejdůležitějším mužům mého života. Prvním je můj táta Dick Sherk, jeden z nejlepších lidí na světě. Je mi líto, že jsem na to přišla až po tolika letech. Druhým je můj manžel Michael, jehož neochvějná láska a podpora mi pomohly k uzdravení. Třetím mužem je můj milovaný pastor a duchovní otec Jack Hayford. To on mě přivedl k Ježíši a celá ta léta mě učil poznávat a milovat Boha každý den o trochu víc.

Poděkování

Díky vám, Diane Kendriková, Constance Zachmanová, Dicku a Margo Salburyovi, Terry Harritonová, Tami Pelikanová, Anno Karaussová a Andreo Mejiaová za vaši dlouhodobou námahu a oddanost v naší společné modlitbě. Modlím se za to, aby vám Bůh stonásobně požehnal za všechny vaše vytrvalé modlitby (ovšem nerada bych ho omezovala)!

Děkuji ti, Janet Southwellová, moje sekretářko a přítelkyně, za důvěru v tento můj projekt a za tvou ochotu stát při mně v boji s textovým editorem. Nebýt tebe, stále bych ještě psala a naříkala.

Díky vám, moje děti Christophere a Amando, že máte svou mámu rádi, i když není dokonalá, a často jí to dáváte najevo. Prosila jsem Boha, aby vám vynahradil má selhání a pomohl mi vás vychovat. On to dělá, za což jsem mu vděčná – a na vás jsem velice pyšná.

Děkuji také redaktorům Billu Jensenovi, Eileen Masonové, Alu Janssenovi a Rayi Oehmovi za jejich cenné připomínky a nadšení, když viděli, že kniha se rýsuje přesně taková, jakou ji Bůh chtěl mít.

Předmluva

Nějaký čas jsem si myslela, že nikdo nemá tak rozdrásané srdce jako já. Teď vím, že jsem se mýlila. Každý z nás zakusil chvíle neúspěchu a bolesti. Dokonce i ti, kteří měli nádherné dětství, mohli později v životě udělat špatnou volbu, trpět bolestným manželstvím nebo zažít všelijaké tragédie. Přichází rána za ranou a my potřebujeme uzdravení.

Chci vyprávět příběh mého zápasu s emočními následky týrání, které jsem zakusila v dětství, a s šokujícím zjištěním, že mám sklon ubližovat vlastním dětem. Nechci nikoho obviňovat za to, co se mi v minulosti přihodilo. Je snadné vidět chyby druhých, vždyť je máme všichni. Žádný rodič není dokonalý, a proto by bylo kruté a nespravedlivé chtít, aby se někdo navěky zodpovídal za chyby, které udělal. Raději bych chtěla čtenáře nasměrovat k tomu Jedinému,

jenž odpouští všechny naše chyby i provinění, a navíc umí napravit způsobené škody.

Existuje spousta lidí, kteří zažili podobné nebo i horší zacházení než já. Mnozí už ztratili naději, že by mohli dojít uzdravení. Předkládám svůj příběh proto, aby i oni našli cestu ven z oné jámy, kam se kdysi propadli, a vykročili na cestu uzdravení a vnitřního sjednocení, které jim Bůh připravil. Svědčím o tom, že jsem našla uzdravení a vnitřní obnovu, které jsem tolik potřebovala. A jestliže jsem je našla já, mohou doufat i jiní.

Vytrvale jsem se modlila za to, aby tato kniha přinesla uzdravení, osvobození a vnitřní obrodu všem, kdo po nich touží. Bůh žehnej každému čtenáři!

„*Tak ať mluví ti, kdo byli Hospodinem vykoupeni, ti, které vykoupil z rukou protivníka…*“

(srov. Žl 107,2; ČEP)

1.
V SÍTÍCH ZLA

Vzbudila jsem se pozdě. Bylo deset dopoledne a sluneční paprsky pronikaly škvírami v roletách. Když jsem otevřela oči, zahučelo mi v hlavě. Nedýchatelný vzduch a moje zpocené tělo naznačovaly, že venku je už teď pařák. V Kalifornii právě panovala vlna veder, pro srpen typická, kdy se můj malý dvoupokojový byt nikdy moc neochladil. Klimatizace tu nebyla a nechat v noci otevřená okna bylo dost nebezpečné. Prudce jsem se posadila, zaúpěla jsem a padla zpět na polštář. Byla jsem nevyspalá, nedokázala jsem vstát.

Kolem půlnoci jsem dorazila domů a na klice dveří našla další růži. Byla už asi desátá, objevovaly se denně po setmění. Začínalo mě to otravovat. Zprvu to vypadalo jako milé gesto tajného ctitele, teď jsem z toho začínala mít zvláštní pocit. Jen podivín by pokračoval v tak divném rituálu den za dnem, aniž by

odhalil svou totožnost. Už delší čas jsem trpěla nespavostí a tohle ji ještě podpořilo.

Včera jsem byla v televizním studiu dlouho do noci, natáčel se další díl *Show Glena Campbella*. Před třemi lety mě angažovali jako jednu z Glenových „modrookých hubených blonďatých zpěvaček tančících před kamerou", stala se ze mě stálá členka souboru. Šlo o komediální roli přihlouplé blondýny, každý týden jsem pracovala s jiným hostem. Nebylo snadné přizpůsobit se co týden jinému temperamentu. Času na zkoušení bylo vždycky málo a já jsem čím dál víc pochybovala o svých schopnostech. Natáčecí den, který začínal ráno ještě za tmy a většinou se protáhl až do noci, mi zpočátku připadal vzrušující, ale později už jsem cítila jen vyčerpání.

Opět jsem se posadila, tentokrát pomaleji. Natáhla jsem se přes postel a zapnula televizi. Nesledovala jsem ji moc často, bála jsem se, že mi to otupí mysl. To ráno jsem ji však bezděky pustila. Na obrazovce vyskočily hlavní zprávy, reportér podával detailní informace o příšerné smrti herečky Sharon Tateové a čtyř dalších lidí, kteří byli ubodáni v Benedict Canyonu. To je přece nedaleko mého bytu!

Jak se postupně odkrývaly detaily té vraždy, zachvátila mě hrůza. Osobně jsem Sharon Tateovou a její přátele neznala, ale věděla jsem, o koho se jedná.

Hollywood je malé město. Bydleli jen kousek odtud, často jsem projížděla kolem. Takové krveprolití by asi znepokojilo každého, ale ve mně to přerostlo až v panický strach, který mě zcela paralyzoval.

Šlo o ty nože. Sharon Tateová byla ubodána k smrti! Vždycky jsem měla hrůzu z nožů. Co si pamatuju, mívala jsem noční můry, v nichž mě někdo bodal. Pouhá představa nože mě dokázala k smrti vyděsit.

Ze zajetí strachu, který mě držel jako přikovanou k televizní obrazovce, mě probralo až zadrnčení telefonu. „Slyšela jsi o Sharon Tateové a těch dalších?" ptala se kamarádka. To dopoledne jsem měla hodně podobných telefonátů. Nikdo nemohl uvěřit tomu, co se stalo, natož pochopit, proč se to stalo. Nezdálo se, že by tyto vraždy měly nějaký motiv.

Večer jsme šli s kamarády do restaurace a vražda Sharon Tateové byla hlavním tématem našeho hovoru. Shodli jsme se na tom, že těm lidem asi přeskočilo z dlouhotrvajících veder, a navíc je tu všudypřítomné zhoubné šílenství psychedelické drogové scény šedesátých let, která zachvacuje úplně všechno.

Když jsem se asi v jedenáct večer vrátila do svého bytu, byla přes rukojeť dveří pověšena další růže. Roztřásla jsem se, když mi náhle došlo, že je v tom určitý vzorec. Nejprve to byla malá poupata, postupně se každou noc objevovala větší. A pak se náhle květy začaly

otevírat. Co se stane, říkala jsem si, až se objeví zcela rozkvetlé růže? Vběhla jsem do bytu, zavřela dveře na zástrčku a zalehla jsem plná strachu.

Následující ráno jsem ihned zapnula televizi, abych se podívala, zda nejsou v případu Sharon Tateové nějaké nové zprávy. Snažila jsem se pochopit, co a proč se stalo, hlavou mi vířily nezodpovězené otázky. K mé hrůze byly předešlé noci ubodány k smrti další dvě osoby, tentokrát manželé LaBiancovi. Detaily se shodovaly s vraždou Sharon Tateové a policie dospěla k závěru, že za tím musejí být stejní pachatelé.

Celý Hollywood zaplavil strach. Bohatí rychle stavěli bezpečnostní ploty, instalovali poplašná zařízení a kupovali si hlídací psy. Chudí aspoň zavřeli okna i dveře na petlici a nikomu neotvírali. Bála jsem se zůstat sama, ale můj přítel Rick byl mimo město. Můj byt byl příliš malý na to, abych si tam někoho pozvala, tak jsem šla tu noc opět s přáteli ven, protože jsem zoufale potřebovala společnost.

Když jsem se kolem druhé ráno vrátila domů, na dveřích byla další růže. Začínala se rozvíjet. Zahodila jsem ji do křoví, vběhla dovnitř a zabouchla dveře.

Když jsem se převlékla do pyžama, napadaly mě děsivé detaily smrti Sharon Tateové. Byla to krásná a bohatá mladá žena v devátém měsíci těhotenství, která žila v domě s poplašným zařízením a elektric-

kým plotem. Byla zcela chráněna, a přesto úplně bezbranná. Ani ona, ani ostatní zavraždění nebyli typem lidí, kteří by se zapletli s okultními praktikami, jak naznačovala některá média. Asi byste o nich neřekli, že by mohli skončit jako oběti vraždy. Jestliže mohl být takhle napaden chráněný domov Sharon Tateové, jaká možnost ochrany existovala pro mě? A k tomu ty nože… – Nemohla jsem na ně ani pomyslet!

Bylo v tom však ještě něco, co mě znepokojovalo. Něco mi na tom všem připadalo povědomé: Jako byste potkali někoho, koho už odněkud znáte, ale neumíte si ho zařadit.

Roky jsem byla silně zapletená do okultismu. Začalo to pokusy se spiritismem a horoskopy. Pak jsem se vrhla na astrální cestování a pokračovala jsem v seancích vyvolávajících mrtvé. Numerologie mě fascinovala natolik, že jsem zvažovala změnu jména. Zjistila jsem totiž, že pokud součet písmen vašeho jména odpovídá určitému číslu, můžete být úspěšní, krásní a žít plným životem. Znala jsem však jednu slibnou mladou herečku, která zaplatila numerologovi za to, aby jí vymyslel nové jméno. Změnila si ho a odstěhovala se do New Yorku, aby zde začala svou zářnou kariéru, ale už o ní nikdo nikdy neslyšel. Proto jsem se raději rozhodla vydat jiným směrem – nechtěla jsem skončit stejně jako ona.

Také jsem chodila na hodiny hypnózy, což bylo v zábavním průmyslu velmi populární. Často jsem se dostala do stavu podobnému transu a opakovala si věci, které jsem chtěla slyšet, na nichž jsem chtěla stavět: „Stormie, jsi krásná, úspěšná a skvělá," utvrzovala jsem se. „Umíš mluvit, zpívat a hrát a ničeho se nebojíš." Pomáhalo mi to však pouze dočasně, stejně jako všechno ostatní, co jsem zkoušela; pak jsem se cítila hůř než předtím.

Později jsem se vrhla na *Vědu mysli*. Přišlo mi naprosto logické, že ve světě neexistuje žádné zlo kromě toho, které se nachází v lidské mysli. A když se člověku podaří ovládnout svou mysl, bude mít pod kontrolou i své negativní zkušenosti a zážitky. Koupila jsem si všechny existující knihy na toto téma a pečlivě je přečetla. Spojila jsem se s dalšími zastánci *Vědy mysli*, což nebylo těžké, protože se pro ni nadchla spousta lidí ze showbyznysu (především herečky). Bohužel pomoc, kterou jsem tak usilovně hledala, byla opět jen dočasná.

Vyzkoušela jsem snad všechno, co mi říkalo, že mám nějakou cenu a že bych mohla žít život bez bolesti. Navštěvovala jsem spiritistická média v naději, že bych od nich mohla slyšet nějaké dobré zprávy. Občas se tak stalo a já pak byla radostí bez sebe. Ovšem když jsem se nic pozitivního nedozvěděla, byla jsem

zoufalá. Postrádala jsem vyrovnanost, moje emoce připomínaly jízdu na horské dráze.

Když jsem se dala na východní náboženství, začala jsem denně meditovat. Avšak Bůh, kterého jsem tak snažně hledala, byl vzdálený a chladný; pokoj se nedostavoval. Jednou jsem uprostřed meditace otevřela oči a zjistila jsem, že hledím na své tělo, jak leží na gauči na opačné straně místnosti. Byl to vytoužený zážitek stavu mimo tělo, o němž jsem četla, ale nepřinesl mi onu „jednotu s vesmírem", jak jsem doufala. Místo toho se ve mně rozhostil strach. Čím víc mě to vtahovalo, tím zvláštnější věci jsem viděla – před očima mi pluly podivné bytosti a formy. Nechápala jsem, co se to děje a proč.

Jakkoli mi okultismus naháněl strach, neodolatelně mě přitahoval. Věděla jsem, že duchovní svět existuje, viděla jsem ho. A knihy mi slibovaly, že budu-li praktikovat tyto metody, najdu Boha a věčný pokoj. Zdálo se však, že to na mě má opačné účinky. Proč asi? Pokračovala jsem v hledání: Stále jsem zoufale toužila po něčem, co by naplnilo mou vnitřní prázdnotu, co by zmírnilo mou silnou emoční bolest a upokojilo ten bezdůvodný strach, který hrozil zcela zachvátit mou mysl. Někde přece musela existovat odpověď a já jsem byla odhodlána ji najít.

Na okultních praktikách ovšem bylo něco, co mi připomínalo vraždu Sharon Tateové. Měla jsem pocit, že jsem se toho účastnila, ačkoli to nebyla pravda. Vzpomněla jsem si na rčení, že člověk vždycky pozná „své vlastní". Ty události mi byly až příliš povědomé, cítila jsem jakési neviditelné pouto, nějak to se mnou souviselo. Bála jsem se, že by se mi mohlo stát totéž co Sharon Tateové, kdybych pokračovala tímto směrem, ale neměla jsem sílu s tím přestat.

„Už na to nesmím myslet," říkala jsem si, když jsem vklouzla do lehké noční košile a zamířila do koupelny, abych si umyla obličej. Rozsvítila jsem a vykřikla úlekem – po podlaze se prohánělo stovky velkých švábů! Bydlela jsem tam víc než rok a dosud jsem nezahlédla ani jediného brouka.

Běžela jsem do kuchyně pro sprej proti hmyzu a nemilosrdně jsem v koupelně stříkala tak dlouho, dokud nebyli všichni švábi mrtví. Zbláznila bych se, kdybych tam měla spát byť jen s jediným živým švábem. Když zmizela poslední známka života, přestala jsem. Zápach jedovatého spreje byl však nebezpečně silný. Bylo mi jasné, že v tak malém bytě s těmi výpary nemůžu zůstat dlouho. Nicméně byly dvě v noci, trochu pozdě na to, abych šla přespat někam jinam. Otevřela jsem v koupelně okno, jak jen to šlo, a snažila se byt vyvětrat.

Vešla jsem do šatny, jež byla hned vedle koupelny, a začala jsem věšet oblečení, které jsem tam předtím pohodila. Když jsem uložila poslední kus oblečení, zaslechla jsem, jak za otevřeným oknem zašustělo listí. Dům se nacházel v kopcích obklopených stromy a keři, v nichž se často prohánělа drobná zvěř.

Zůstala jsem bez hnutí a poslouchala jsem, zda neuslyším další zvuky. Šustění se přibližovalo a znělo to spíš jako lidské kroky. Zastavily se přímo pod mým oknem a slyšela jsem, jak se něco sune nahoru po zdi. Když jsem spatřila cosi, co jsem považovala za ruku, která se chytila okenní římsy, vyděsila jsem se. Nebylo kam se schovat, a tak jsem začala ze všech sil křičet a běžela jsem ke vchodovým dveřím. Hlavou se mi honily myšlenky na Sharon Tateovou a LaBiancovy. Jednotlivé byty byly na svahu kopce rozmístěny ve tvaru šachovnice, každý zvlášť, oddělovaly je stromy a keře. Bylo by riskantní zkoušet běžet k sousednímu bytu, navíc by nemusel být nikdo doma. Vylétla jsem ven, ztichla jsem a schovala se v hustém křoví.

Téměř jsem nedýchala. Srdce mi málem vyskočilo z hrudi. Zůstala jsem tak asi minutu. Pak jsem opět zaslechla pohyb, tentokrát na střeše bytu, který byl tomu mému nejblíž, nacházel se nad ním. Byl zasazen do svahu kopce pod silnicí, takže bylo snadné skočit z ní na jeho střechu. Skrze křoví jsem viděla siluetu

muže, jak opatrně kráčí po střeše. Držel v ruce baterku a svítil s ní sem a tam na zem přímo přede mnou. Za ním jsem zahlédla další siluetu. Přes záři baterky nebylo moc vidět, ale vypadalo to, že jsou tam dva muži v černém. Jeden z nich zakřičel mým směrem:

„Je tam dole někdo?“ Byla jsem zticha. Zavolal ještě jednou a hlasitěji. Zadržela jsem dech. Když zařval potřetí, otočil se tak, že jsem zahlédla pouzdro s pistolí a něco jako policejní čepici.

Zavolala jsem z keře: „Ano, jsem tady dole. Kdo jste?“

„Policie. Vylezte ven, ať vás vidíme.“

„Díky Bohu!“ zvolala jsem, když jsem opatrně lezla ze svého úkrytu. „Někdo se ke mně snažil dostat oknem koupelny. Začala jsem křičet, vyběhla jsem ven a schovala se tady v křoví.“

„Slyšeli jsme křik, když jsme autem hlídkovali v sousedství. Zůstaňte, kde jste, podíváme se dozadu a uvidíme.“

Cítila jsem velkou úlevu, že přijeli přesně v pravý čas, ale nechtěla jsem, aby mě nechali samotnou. Znovu jsem se schovala v křoví a oni se pustili do pátrání. Za minutu či dvě se vrátili a řekli: „Ať už to byl kdokoli, je pryč. Váš křik ho zřejmě vyplašil.“

Dovedli mě zpět do bytu a důkladně jej prohledali, aby se ujistili, že tam nikdo není. Byt byl tak malý, že

jim zabralo zhruba půl minuty zkontrolovat kuchyni, šatnu, koupelnu a nahlédnout pod postel v hlavním pokoji. Pak už nebylo kam se podívat. Mohli to klidně přejít jako pokus o vloupání, ale vzhledem k vraždám Tateové a LaBiancových to vzali vážně. Zoufale jsem si přála, aby zůstali, ale místo toho jsem jim vřele poděkovala, popřála dobrou noc a zamkla dveře a okno v koupelně. Když odešli, uvědomila jsem si, že jsem se jim nezmínila o těch růžích.

Šla jsem spát, ale nemohla jsem usnout. Při každém šramotu jsem ztuhla a srdce se mi rozbušilo. Horkem se nedalo ani dýchat a spánek se mi vyhýbal.

Druhý den volal můj přítel Rick. Byl zpátky ve městě z koncertní šňůry. Několik let jsme zpívali ve stejné kapele a pak jsme spolu začali chodit. Řekla jsem mu o všem, co se stalo minulou noc, pak o růžích, a samozřejmě jsme mluvili i o těch vraždách.

Šli jsme ten večer ven, a když jsme se vraceli domů, jeli jsme přes kaňon poblíž domu Sharon Tateové. Byla to přímá trasa z Beverly Hills k mému bytu, jezdili jsme tudy často. Silnice byla pustá a zdála se být nezvykle temná. Začal mi běhat mráz po zádech, zachvátil mě děs: cítila jsem ho až v krku, strachy jsem se roztřásla. Strach byl tak silný, že kdyby se mě v tu chvíli někdo dotknul, dostala bych infarkt. Ze všech sil jsem se snažila uklidnit, aby Rick nepoznal, co se

ve mně odehrává. Vypadat, že jsem v pohodě – to pro mě bylo tehdy nesmírně důležité. Nikdo se nesmí dozvědět, jak jsem na tom doopravdy.

Rick mě doprovodil ke dveřím po dlouhém točitém schodišti a tam, přehozená přes kliku, ležela další růže. Zvedl ji. Krásné sametové okvětní lístky se rozvíjely.

„Stormie!“ přerušil mladý ženský hlas naše napjaté mlčení. Byla to moje kamarádka Holly, která bydlela ve svahu několik bytů pode mnou. Přicházela právě se svým přítelem.

Popadla jsem růži a seběhla jsem dolů ze schodů. „Holly, podívej! Další růže! Jsou čím dál větší a já se bojím, že ten, co mi je tu nechává, plánuje něco hrozného.“

Holly si také dělala starosti. Ještě před týdnem jsme se tomu smály, teď už to ale nebylo vůbec vtipné.

„Mám nápad,“ řekla Holly. „Schováme se zítra večer v křoví a třeba uvidíme, kdo to dělá.“

„Děláš si legraci?“ zeptala jsem se ustrašeně.

„Neboj. Neuvidí nás. Vypadá to, že chodí každý večer kolem desáté, je to tak? Sejdeme se tu v devět.“ Její přítel i Rick souhlasili, že budou hlídat s námi.

Když nastal čas, obsadili jsme čtyři strategické pozice v křoví před mým bytem. Aby se muž s růžemi dostal k mým dveřím, musel projít kolem jednoho z nás nebo kolem nás všech.

Čekali jsme.

Nikdo nepřišel.

Byli jsme úplně potichu, jen kolem jedenácté jsme se tiše domlouvali, že o půlnoci skončíme. Přišla půlnoc a stále se nikdo neobjevil. Nakonec jsme byli unavení a z té nepřirozené polohy v úkrytu nás bolelo celé tělo, takže jsme se rozhodli číhanou ukončit.

Holly a její přítel odešli domů. Rick mě doprovodil domů, zůstal na drink a odešel v půl jedné.

Přichystala jsem se do postele a šla jsem zkontrolovat, zda jsou dveře dobře zamčené. Když jsem je otevřela, abych je pořádně zabouchla, k mým nohám spadla krásná, téměř zcela rozvitá jasně zářící růže.

Zalapala jsem po dechu a srdce se mi rozbušilo jako o závod. Zabouchla jsem za sebou a přemýšlela jsem. Předtím se růže vždycky objevily v deset večer, nikdy v jednu v noci. Dotyčný musel vědět, že na něj číháme v křoví. Musel vědět, že byl u mě Rick a kdy odsud odešel. On mě sleduje!

Rychle jsem zavolala Rickovi, který právě dorazil domů. Aniž bych mu dala šanci cokoli říct, vychrlila jsem na něj, co se právě stalo. „Evidentně nás někdo pozoroval," pronesl. „Možná je to někdo, kdo bydlí poblíž."

Volala jsem Holly a ta navrhla, abychom šly spolu ráno dům od domu, řekli sousedům o těch růžích

i pokusu o vloupání a vyptaly se, jestli někdo něco neviděl nebo neslyšel.

Druhý den ráno jsme začaly klepat na dveře sousedů. Nikdo neslyšel můj křik před dvěma dny, i když ti dva policisté jej slyšeli v autě, když projížděli kolem. Nikdo neviděl nikoho podezřelého. Ale ano, řekli by nám, kdyby něco viděli.

Poslední byt, který jsme navštívily, patřil velkému tmavovlasému muži s knírkem, který se jmenoval Leo. Bylo mu něco kolem pětadvaceti a byl to rádoby herec, stejně jako všichni muži tady ve městě. Párkrát jsme spolu mluvili a on se mě vždy neopomněl zeptat, jestli bych s ním nešla na rande. Pokaždé jsem ho ujistila, že mám vážnou známost, a on se stáhl. Snažila jsem se zůstat přátelská, ale také si zachovat určitý odstup, protože mi na něm něco nesedělo.

Když jsme se ho ptaly, přiznal, že ten křik slyšel – což bylo zvláštní, protože ostatní, kteří byli tehdy doma a bydleli blíž než on, neslyšeli nic. Navíc mě překvapilo, že slyšel volání o pomoc, ale ani se nesnažil zjistit, co se děje. Řekla jsem mu o těch růžích, ale tvrdil, že neviděl nikoho podezřelého.

„Znepokojuje mě to," řekla jsem, „protože ten, kdo mi 14 dní za sebou nechává růže na dveřích, aniž by se dal poznat, musí být nějaký podivín, asi to nemá v hlavě v pořádku."

Všimla jsem si, že jakmile jsem řekla „podivín, který to nemá v hlavě v pořádku“, Leo cuknul očima a jeho výraz potemněl. Byla to jen chvilka, ale zatvářil se přesně tak, jako bych mluvila o něm. Ihned jsem věděla, že to byl on. A teď jsem se ho zjevně dotkla, proto bych se ho měla bát ještě víc. Poděkovala jsem mu a rychle jsme odešly.

Věděla jsem, že musím ze svého bytu pryč, a to co nejdřív. Našla jsem si bydlení daleko od těchto kopců a už na druhý den brzy ráno jsem se tajně přestěhovala. Měla jsem jen pár věcí, takže to bylo poměrně snadné. Ani jsem tam nenechala svou novou adresu kvůli přeposílání pošty.

Několik prvních nocí v novém bytě jsem prožila v napětí. Bála jsem se, že by mě muž s růžemi mohl najít. Vrazi Tateové a LaBiancových byli stále na svobodě. Můj pronásledovatel také.

Nic se však nestalo a růže ustaly. Jenom ten strach mi zůstal.

2.
ÚTĚK DO MANŽELSTVÍ

Spěšně jsem minula hlídače u vchodu do obří budovy CBS[1] na Beverly Boulevard. Jelikož mě čtyři roky vídal denně, nemusel mě prověřovat, ale zamával mi na pozdrav. Vyjela jsem nahoru výtahem a na chodbě do nahrávacího studia, kde se natáčela *Show Glena Campbella*, jsem se téměř srazila s režisérem.

„Promiň, že jdu pozdě, Jacku," omluvila jsem se jako už mnohokrát předtím.

„Stormie, moc pracuješ," pokáral mě přísným, ale klidným hlasem. Věděl, že když mám tři dny volno od Campbellovy show, natáčím pro místní televizi. Neměla jsem žádný volný čas. Znepokojený výraz jeho tváře znamenal starost o mé duševní zdraví.

Nemohla jsem přiznat, že mám příliš málo sebedůvěry, než abych odmítla jakoukoli práci. Zavtipkovala

1 CBS (*Columbia Broadcasting System*) je jednou z největších společností v USA, která se zabývá televizním a rozhlasovým vysíláním.

jsem: „Jdou po mně, Jacku! Však víš, hloupé blondýny jsou letos v kurzu."

Otcovsky mě objal a povídá: „Běž se rychle nalíčit. Cher je nemocná a nemůže s Glenem natáčet scénku. Uděláš to ty."

„Cože?" vyhrkla jsem užasle, zatímco uvnitř jsem ztuhla hrůzou.

„Jsi stejně velká, takže ti její kostým padne," ujistil mě. „A učíš se rychle, s textem nebudeš mít problém. Navíc jsi celý týden sledovala zkoušky, určitě si to pamatuješ."

Jack mi věřil, což mě neustále překvapovalo. „A co můj vlastní výstup s Glenem?" zeptala jsem se.

„Zvládneš oboje. Kostymérka ti pomůže rychle se převléknout. Pošlu někoho, aby ti po líčení pomohl s textem."

Vtrhla jsem do maskérny a zhroutila se na židli před hlavním maskérem. „Potřebuju zázrak, Bene! Dneska ze mě hodlají udělat hvězdu, musíš mě udělat krásnou," vtipkovala jsem.

Ben Nye byl opravdu profík, takže jsem se nemusela bát, co se mnou provede. Zavřela jsem oči a pokoušela se klidně dýchat, abych se dala dohromady. Bylo teprve osm ráno a já už byla vyčerpaná. Po smrti Sharon Tateové jsem svůj život vyplnila prací. A nešlo jen o ty dva televizní seriály týdně. Kromě nich jsem si

každou volnou hodinu vycpala točením reklam. Byla jsem posedlá prací. Pomáhalo mi to tlumit hluboký pocit nedostatečnosti a držet na uzdě depresi a strach, které neustále hrozily tím, že zachvátí můj život.

S depresí jsem se potýkala denně. Minimálně od svých 13 let jsem se každé ráno probouzela s myšlenkou: „Mám se zabít hned, nebo přežiju ještě jeden den?“

Když mi v pět ráno zazvonil budík, ležela jsem nehybně v posteli a snažila se rozhodnout, co udělám. „Máš dnes důležitou práci,“ řekla jsem si. „Natáčíš skvělou scénu s Glenem Cambellem. Zkoušky dopadly docela dobře… Ne, dneska se nemůžu zabít,“ rozhodla jsem se nakonec. „Když natočím dobře tenhle díl, možná ve mně někdo uvidí talent. Všichni mě pak budou mít rádi a já už nebudu cítit tu hroznou bolest.“

Dneska ráno se mi podařilo dostat se z postele během pár minut, ale jindy to trvá hodiny. Bohužel jsem věřila, že jsem jen tak dobrá, jaké bylo mé poslední představení. Jakmile byla práce hotová, vytratil se i ten dobrý pocit ze sebe.

„Vypadáš nádherně!“ pronesl Ben, když se naposledy dotýkal řasenkou mých falešných řas.

„Jsi génius, Bene!“ usmála jsem se a běžela do šatny, kde se obvykle připravovala Cher. Byla to luxusní šatna velké hvězdy. Lidi ze štábu už ale sundali

cedulku s jejím jménem a místo toho rukou nadepsali STORMIE.

Rozesmálo mě to, ocenila jsem jejich podporu. Cher jsem obdivovala a považovala ji za jednu z nejkrásnějších televizních hvězd, s nimiž jsem kdy mohla pracovat. Bylo mi líto, že je nemocná, ale zároveň jsem byla nadšená z toho, že ji budu zastupovat.

„Ahoj Maggie," pozdravila jsem kostymérku.

„Stormie, máme zpoždění," řekla s obavou v hlase, která se týkala nás obou. Jackův natáčecí program byl nabitý a kostyméři zodpovídali za to, že herci budou oblečení a budou ve správný čas na správném místě. Přišel pomocník s textem a Maggie mi pomohla se obléknout, zatímco jsem se jej učila.

„Všichni z úvodního záběru okamžitě na scénu," zahřímal asistent režie z reproduktoru právě ve chvíli, kdy Maggie dopnula zip mého kostýmu.

„Sedí ti perfektně," rozzářila se radostí.

Vyběhla jsem, abych zaujala před kamerou své místo, vyznačené na podlaze kouskem modré izolepy.

Vešel Glen Campbell a zeširoka mě objal. „Jak se dnes cítíte, madam?" usmál se.

„Skvěle!" zalhala jsem. „Vypadám dost jako Cher?" zažertovala jsem nervózně, prohrábla si rukou své dlouhé blond vlasy a zamrkala modrýma očima.

Ve srovnání s krásnou tmavookou brunetkou Cher jsem si připadala nepatřičně.

„Vypadáš fantasticky!“ zvolal Glen povzbudivě. Byl to skvělý šéf: nejenže jsem obdivovala jeho talent, ale měla jsem ho ráda i jako člověka.

„Kamery běží! 5-4-3-2-1 akce!“

Pamatovala jsem si celý výstup a s pomocí psané nápovědy jsem zvládla všechny repliky bezchybně.

„Výborně!“ zaduněl z reproduktoru Jackův hlas. „Pojďme to vzít ještě jednou a myslím, že to máme. Dobrá práce, Stormie, věděl jsem, že to zvládneš!“

Byla jsem z té pochvaly radostí bez sebe. Jen jsem si říkala, proč se tak dobře nedokážu cítit sama od sebe, když se mi něco podaří.

Cestou do šatny mi jedna z těch krásných zpívajících blondýnek řekla: „Ten kostým vypadá skvěle, Stormie. Škoda jen, že nemáš hlas jako Cher.“

„To jo. A taky její honoráře,“ zasmála jsem se.

Ačkoli jsem přesvědčená, že ta poznámka nebyla myšlena zle, vyvolala vzpomínku z mé dávné minulosti. Zmocnil se mě bezdůvodný strach a z hloubi srdce se mi drala do krku nesnesitelná bolest, takže jsem nebyla schopna slova. Ztěžka jsem dýchala, přišlo mi, že se udusím. Potřebovala jsem se rychle dostat na toaletu, do šatny nebo do prázdné zkušebny.

„Hned jsem zpátky, Maggie, chvilku počkej," řekla jsem téměř bez dechu, když jsem kolem ní proběhla na toalety účinkujících.

Jakmile jsem byla uvnitř, zamkla jsem dveře a opřela se o zeď. Snažila jsem se potlačit křečovitý vzlykot, který se dral ven. Cítila jsem tak hroznou bolest, že jsem chtěla zemřít. Když jsem se zklidnila a vrátila se k práci, dělala jsem „jakoby nic". Vždycky mi nejvíc záleželo na tom, abych si zachovala tvář před druhými.

„Jsi v pořádku, zlato?"

„Jasně, Maggie, jen drobná akutní záležitost," zasmála jsem se. „Pomoz mi z toho kostýmu."

Vydechla jsem s úlevou. Opět nikdo nemohl tušit, že trpím návaly úzkosti. Kvůli tomu jsem se vyhýbala blízkým vztahům, protože bych těžko dokázala své reakce vysvětlit někomu jinému, když jsem je sama nechápala. Domnívala jsem se, že se mi to děje proto, že jsem prostě divná – ztracená existence. Kdybych někomu dovolila se přiblížit, mohl by na to přijít a já bych nesnesla jeho odmítnutí. A kromě toho – v mých očích byli všichni ostatní dokonalí, nemohla jsem se s nimi rovnat. Čím víc jsem se s někým sblížila, tím víc jsem se s ním začala srovnávat a uvědomovat si své nedostatky. Bylo lepší držet si odstup.

Natáčecí den skončil úspěšně a mně se ulevilo.

„Skvělá práce, Stormie, věděl jsem, že to zvládneš!“ usmíval se spokojeně Jack, když opouštěl kabinu zvukaře, aby šel domů. „Uvidíme se za pár týdnů.“

„Za pár týdnů?“ podivila jsem se. Ale než mi stihl odpovědět, dodala jsem: „No jasně, dvoutýdenní pauza, dokud bude Glen mimo město. Jasně, na viděnou pak!“

Pokoušelo se o mě zoufalství. Moje druhá televizní show právě ukončila třináctitýdenní řadu, což znamenalo téměř dva týdny bez práce. Ta představa mě děsila. Když jsem nepracovala, byla jsem neustále v depresi. Zjistila jsem, že na to pomáhají drogy, a jelikož byl konec šedesátých let, byly úplně všude, nedalo se jim vyhnout. Stejné to bylo i s halucinogenními drogami, ale lidé po nich v jednom kuse bláznili a končívali na psychiatrii. Nechtěla jsem brát LSD. Už takhle jsem se cítila na pokraji blázince. Musím se spokojit s marihuanou.

Zjistila jsem, že pokud pracuji nebo jsem zfetovaná, jsem schopna svůj život přežít. Jen jsem si dávala pozor, abych to nekombinovala dohromady. Práce pro mě znamenala opravdu hodně, než abych ji tím ohrozila. Ale jakkoli jsem byla blázen do zdravé výživy a cvičení, pila jsem a kouřila. A marihuana nechyběla na žádném večírku.

Ten večer jsem si vzala nějaká sedativa a ulehla jsem – s obavou, co bude ráno. Jak jsem předpokládala, vzbudila jsem se během dopoledne s myšlenkou: „Není na tobě vůbec nic dobrého. Proč se nezabiješ?“ A černé myšlenky pokračovaly:

„Včera se ti to sice povedlo, ale je to pryč. A ty už nic tak dobrého nezvládneš.“

„Nikdy nebudeš nic znamenat.“

„Na co si to hraješ? Každý ví, že na to nemáš.“

„Nejsi nikdo!“

Pomalu, ale jistě, se na mě jako těžká deka snášela deprese. Když jsem její tíhu už nedokázala unést, věděla jsem, že se dostávám do stavu „black-out“, kdy budu mimo sebe.

Následující dva týdny jsem téměř nefungovala. Ležela jsem v posteli a nebyla jsem schopna ani číst nebo se dívat na televizi. Vstávala jsem jen z nejnutnějších důvodů. Jediné, co by mě dokázalo probrat, by byl telefonát z práce, ale nikdo mi nevolal.

Když se *Show Glena Campbella* znovu rozjela, vrátila jsem se do CBS jako obvykle se smíšenými pocity. Nemohla jsem se dočkat, až budu zase pracovat, a zároveň jsem byla plná obav, že někdo zjistí, že nejsem dost dobrá a že trpím ataky strachu a úzkosti. Zamávala jsem na vrátného.

„Měla jsi hezkou dovolenou, Stormie?“ zavolal na mě.

„Skvělou!“ zahalekala jsem na něj. „Jen byla moc krátká.“

„To chápu,“ zasmál se.

Smála jsem se s ním a skvěle jsem maskovala, jak mi je, jaká doopravdy jsem.

Do té doby mi marihuana vždycky pomáhala, ale všimla jsem si, že s ní začínám mít problém. Jednou jsme měli s Glenem Campbellem odcestovat do Las Vegas, kvůli vystoupení v hlavním sále MGM Grand hotelu. Večer před cestou jsme s kamarády fetovali dlouho do noci. Spala jsem jen pár hodin a v šest ráno jsem vyrazila na letiště. Neuvědomila jsem si, že jsem stále ještě pod vlivem drog. Sjížděla jsem po hlavní třídě k dálnici a neslyšela jsem záchranku, která se blížila plnou rychlostí v protisměru, dokud se nevynořila zpoza kopce. Jen o milimetry jsme se vyhnuli čelnímu nárazu. Strhla jsem volant doprava, řidič záchranky doleva. Když mě míjel v bezprostřední blízkosti, nápor vzduchu prudce otřásl mým autem. Dupla jsem na brzdu, abych zastavila a popadla dech, když v tom jsem si uvědomila, že ostatní auta už dávno uhnula stranou. Všichni slyšeli houkání sirény; já neslyšela nic. Bylo mi jasné, že pokud nepřestanu s drogami a alkoholem, bude mě to stát život.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Z temnot ke světlu**.** Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.